

Väited ja peamised argumendid

1. Alliance One International Inc., endine Dimon Inc. (edaspidi „apellant”) nõuab vastavalt, et: i) Euroopa Kohus tühistaks Üldkohtu 12. oktoobri 2011. aasta otsus kohtuasjas T-41/05 osas, milles Alliance One International, Inc.-d („AOI”), endine Dimon Inc. („Dimon”) peetakse solidaarselt vastutavaks Agroexpansiooni toime pandud rikkumise eest; et ii) tühistataks apellanti puudutavas osas komisjoni 20. oktoobri 2004. aasta otsus asjas COMP/C.38.238/B.2 — Toortubakas — Hispaania ja vähendataks apellandile selle otsusega määratud trahvi; ning iii) komisjonilt mõistetakse välja kohtukulud.
2. Esiteks väidab apellant, et komisjon ja Üldkohus kohaldasid väärtelt ELTL artikli 101 lõiget 1 ja määruse nr 1/2003 artikli 23 lõiget 2, kuna nad pidasid AOI-d vastutavaks Agroexpansiooni toime pandud rikkumise eest. Apellant leiab, et Üldkohus rikkus tema kaitseõigusi ja ELTL artiklit 296, selgitades kohtuotsuses (ja seega ex post facto) komisjoni otsuses tõendamiskoormise taseme suhtes kasutatud põhjenduskäiku. Seega leiab apellant, et Üldkohus rikkus õigusnormi vastutuse jaotuse meetodi kindlaksmääramisel, eriti seetõttu, et ta kasutas kahe aluse meetodit, mille tõttu diskrimineeritakse äriühinguid nende apellatsioonkaebuse tugevuse aspektist, kuid mis muidu õiget alust ei loo. Lisaks ei oleks Üldkohus tohtinud jätta tähelepanuta asjaolu, et komisjon ei suutnud toetada oma otsuses esitatud seisukohti vastuväidete puudumise kohta.
3. Teiseks on Üldkohtu otsusega rikutud apellandi EL õiguse üldpõhimõtetest tulenevaid õigusi ning EIÕK-s ja nüüd Lissaboni lepingu osaks olevas põhiõiguste hartas sätestatud õigusi, millel on seetõttu esmase õiguse täielik õigusjõud.
4. Kolmandaks, kuigi Üldkohus kinnitas, et apellanti ei saanud pidada vastavaks Agroexpansiooni rikkumise eest perioodil enne 18. novembrit 1997, ei teinud ta ometi komisjoni veast vajalikke järeldusi ja lubas apellandi diskrimineerimist. Esiteks märgib apellant, et trahvi lähtesummat oleks tulnud suurendada ainult 30 %, vastasel juhul diskrimineeritakse Dimonit võrreldes otsuse teiste adressaatidega. Teiseks leiab apellant, et komisjon tegi vea, võttes 1998. aasta suuniste punkti 1 A lõike 5 kohaselt lähtesumma suurendamiseks aluseks Dimoni käibe 2003. aastal.
5. Lõpuks väidab apellant, et tal tekkis õiguspärane ootus tema trahvi vähendamise suhtes 1998. aasta suuniste punkti B alapunkti 3 kolmanda taande alusel. Üldkohus tegi vea,

sest ta: (i) järeldas, et rikkumise laadi tõttu ei olnud kergendav asjaolu asjas kohaldatav; ja (ii) nõustus komisjoni argumendiga, et apellandi suhtes oli juba kergendavat asjaolu kohaldatav.

(¹) Nõukogu 16. detsembri 2002. aasta määrus 1/2003 EÜ asutamislepingu artiklites 81 ja 82 sätestatud konkurentsieeskirjade rakendamise kohta (EÜT 2003, L 1, lk 1).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Tribunale Amministrativo Regionale per la Toscana (Itaalia) 2. jaanuaril 2012 — Cristian Rainone jt versus Ministero dell'Interno jt

(Kohtuasi C-8/12)

(2012/C 73/37)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Tribunale Amministrativo Regionale per la Toscana

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitajad: Cristian Rainone, Orentino Viviani, Miriam Befani

Vastustajad: Ministero dell'Interno, Questura di Prato ja Questura di Firenze

Eelotsuse küsimused

1. Kas EÜ asutamislepingu artikleid 43 ja 49 tuleb tõlgendada nii, et nendega on põhimõtteliselt vastuolus liikmesriigi selline õigusnorm nagu Itaalia T.U.L.P.S. artikkel 88, mille kohaselt „võib kihlvedude korraldusloa anda eranditult vaid tegevusloa omanikele või isikutele, kes on saanud loa ministeeriumilt või muult asutuselt, kellel seadus lubab korraldada või hallata kihlvedusid, ja isikutele, kellele tegevusloa omanik või loaomanik on andnud ülesandeid oma tegevusloa või loa alusel”, samuti 25. märtsi 2010. aasta dekreetseaduse nr 40, mis on seadusena kinnitatud seadusega nr 73/2010, artikli 2 lõige 2ter, mille alusel „avalikku julgeolekut käsitlevate seaduste konsolideeritud redaktsiooni artiklit 88 vastavalt kuninga 18. juuni 1931. aasta dekreedile nr 77 ja hilisematele muudatustele tõlgendatakse nii, et kui selles sätestatud korraldusloa on väljastatud majandustegevuseks, mille käigus toimub rahaliste võitudega avalike hasartmängude korraldamine ja panuste kogumine, tuleb see lugeda kehtivaks alles pärast seda, kui majandus- ja rahandusministeeriumi sõltumatu riigimonopolide amet on selle korraldusloa omanikele väljastanud vastava tegevusloa nende mängude korraldamiseks ja panuste kogumiseks?”

2. Kas EÜ asutamislepingu artikleid 43 ja 49 tuleb tõlgendada nii, et nendega on põhimõtteliselt vastuolus ka selline siseriiklik õigusnorm, nagu on sätestatud 4. juuli 2006. aasta dekreetseaduse nr 223, mis on seadusena kinnitatud seadusega nr 248/2006, artikli 38 lõikes 2, mille kohaselt: „30. detsembri 2004. aasta seaduse nr 311 artikli 1 lõige 287 on asendatud järgmiselt:

„287. Majandus- ja rahandusministeeriumi sõltumatu riigimonopolide amet võtab meetmeid, millega kehtestatakse muudel üritustel kui hobuste võiduajamistel hasartmängude korraldamise uued eeskirjad, järgides järgmisi kriteeriume:

[...] l) määratakse kindlaks kord isikute kaitseks, kellel on tegevusluba määratud võidukoefitsiendiga kihlveopanuste kogumiseks muudel üritustel kui hobuste võiduajamistel, mida reguleerib majandus- ja rahandusministri 1. märtsi 2006. aasta määrus nr 111”?

Küsimus puudutab nimelt asjaolu, et osundatud artikli 38 lõige 2 näeb ette üldise suuna kaitsta tegevuslubasid, mis on väljastatud enne õigusliku raamistiku muutmist, rea piiranguid ja meetmeid, mille tegelik lõpptulemus võib olla varem kujunenud äriseisukorra säilitamine, nagu näitab kohustus avada uusi müügikohti teatud vahemaa kaugusel juba lubatud müügikohtadest, ühtlasi puudutab see artikli 38 lõike 2 üldist tõlgendust, mille esitas sõltumatu riigimonopolide amet, sätestades tegevusloa andmise kokkulepetes eespool mainitud kehtetuks tunnistamise aluse, juhuks kui vastav tegevus osutub otseselt või kaudselt piiriüleseks.

3. Kui vastus on jaatav, st tunnistab eelmistes punktides osutatud siseriiklike õigusnormide vastavust ühenduse õigusele, kas siis tuleb EÜ asutamislepingu artiklit 49 tõlgendada nii, et juhul kui teenuste osutamise vabadusele on seatud piirang üldistes huvides, tuleb juba ette arvesse võtta seda, kas see üldine huvi on juba piisavalt kaitstud teenuseosutaja suhtes tema asukohaliikmesriigis kohaldatavate õigusaktide, järelevalve ja kontrolliga?
4. Kui vastus on jaatav vastavalt eelmises punktis täpsustatud sõnastusele, kas siis peaks eelotsusetaotluse esitanud kohus sarnase piirangu proportsionaalsust hinnates arvesse võtma, et asjaomased õigusnormid näevad teenuseosutaja asukohariigis ette sama range või isegi rangema kontrolli kui riigis, kus teenust osutatakse?

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Tribunal de commerce de Verviers (Belgia) 6. jaanuaril 2012 — Corman-Collins SA versus La Maison du Whiskey SA

(Kohtuasi C-9/12)

(2012/C 73/38)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Tribunal de commerce de Verviers

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Corman-Collins SA

Kostja: La Maison du Whiskey SA

Eelotsuse küsimused

1. Kas määruse nr 44/2001⁽¹⁾ artiklit 2, vajadusel koos sama määruse artikli 5 lõike 1 punktiga a või b, tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus niisugune kohtualluvuse eeskiri, mis sisaldub Belgia 27. juuli 1961. aasta seaduse artiklis 4 ning mis näeb ette, et asi allub Belgia kohtule, kui edasimüüja asukoht on Belgia territooriumil ja kui edasimüügileping kehtib kogu selle territooriumi või selle osa suhtes, sõltumata tarnija kui kostja asukohast?
2. Kas määruse nr 44/2001 artikli 5 lõike 1 punkti a tuleb tõlgendada nii, et see on kohaldatav kaupade edasimüügilepingule, millega üks lepingupool ostab teiselt kaupu, eesmärgiga need teise liikmesriigi territooriumil edasi müüa?
3. Kas juhul, kui vastus sellele küsimusele on eitav, tuleb määruse nr 44/2001 artikli 5 lõike 1 punkti b tõlgendada nii, et selle alla kuulub niisugune edasimüügileping nagu see, mis on poolte vahel vaidluse all?
4. Kas juhul, kui vastus kahele eelmisele küsimusele on eitav, on edasimüügilepingu lõpetamise korral vaidlusaluseks kohustuseks müüja-tarnija kohustus või ostja-edasimüüja kohustus?

⁽¹⁾ Nõukogu 22. detsembri 2000. aasta määrus (EÜ) nr 44/2001 kohtualluvuse ja kohtuotsuste täitmise kohta tsiviil- ja kaubandusajades (EÜT L 12, lk 1; ELT eriväljaanne 19/04, lk 42).